LXIX. Domnělý záporný kompetenční konflikt, který udánlivě vznikl mezi nejvyšším soudem v Brně a zemským úřadem v Brně, o nároku Vlastimily S. v B. proti obci B. na náhradu škody podle zák. z 30. října 1919 č. 592 Sb. o zabírání bytů obcemi.

(Usnesení ze dne 12. prosince 1930 č. 664.)

Výrok: Návrh se zamítá jako nepřípustný.

Důvody: Z ustanovení §§ 3 a 4 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. jasně plyne, že kompetenční konflikt záporný vzniká, když poslední v postupu instančním přípustnou stolicí byla popřena otázka příslušnosti jednak řádnými soudy, jednak úřady správními.

Než o takový případ tu nejde, poněvadž řádné soudy rozhodnutím v poslední stolici nepopřely svou příslušnost k rozhodnutí o nároku žalobkyně Vlastimily S. proti obci B. na náhradu škody v částce 37.411 Kč 25 h s přísl., nýbrž o něm ve věci samé rozhodly. Vždyť nejvyšší soud v Brně rozhodnutím z 2. listopadu 1928 žalobu její věcně zamítl, neuznav žalobní nárok co do právního důvodu za opodstatněný.

Výrok rozhodnutí nejvyššího soudu jest zcela jasný a v důvodech rozsudku jest též zřetelně objasněn právní názor, kterým zamítnutí žaloby se opodstatňuje, že totiž není zvláštního zákonného předpisu, kterým by obcím byla uložena povinnost, aby nahradily škodu, způsobenou nezákonným jednáním neb opomenutím obce, nebo jejich orgánů při výkonu veřejnoprávní působnosti a že ani nedbalost obce nebo jejích orgánů při výkonu veřejnoprávních povinností nestačila by k tomu, by založila ručení obce za škodu, jednala-li jinak v mezích zákonem jí vytčených. Dovolací soud zároveň dospěl k závěru, že v tomto případě šlo právě o veřejnoprávní úkony obce, za jejichž nesprávnost nelze jí uložiti ručení, protože není o tom zvláštního zákona. Tím nejvyšší soud nejen uznal svou příslušnost k věcnému rozhodnutí o sporném nároku, ale o něm též rozhodl, zamítnuv žalobu.

I když tedy zemský úřad odmítl jednati o věci z důvodu, že patří na soudní pořad, nevznikl vůbec tvrzený záporný konflikt kompetenční a vývody návrhu na řešení kompetenčního konfliktu jsou ve zřejmém rozporu se soudními spisy a zejména s rozhodnutím nejvyššího soudu v Brně z 2. listopadu 1928 (uveřej. ve sb. n. s. pod č. 6428), pokud se pokoušejí dolíčiti, že prý jím byla popřena otázka příslušnosti řádných soudů k rozhodnutí a vyslovena nepřípustnost pořadu práva, — poněvadž prý jde o nárok veřejnoprávní — a lze je vysvětliti jen nesprávným pochopením rozsudku.

Bylo proto návrh na řešení domnělého záporného kompetenčního konfliktu podle § 6 zák. č. 3/18 jako nepřípustný zamítnouti.

LXX. Domnělý kladný kompetenční konflikt, který udánlivě vzešel tím, že okresní soud v P. si osobil příslušnost k záležitosti trpění železničního vagonu, obývaného navrhovateli na obecním pozemku obce L., ačkoliv o této záležitosti již byla rozhodla okr. pol. správa v Ž.

(Usnesení ze dne 12. prosince 1930 č. 667.)

Výrok: Návrh se zamítá jako nepřípustný.

Odůvodnění: Do obce L. dopraveny byly železniční vagony za účelem nouzového ubytování českých dělníků. Když obec L. nevyhověla žádosti o přikázání pozemku, na němž by vozy ty mohly býti postaveny, uznala osp v Ž. rozhodnutím z 11. března 1925, že z důvodů státně-policejních a vzhledem na ustanovení §§ 22 a 35 A nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. obec L. jest povinna trpěti postavení zmíněných železničních vagonů k účelům obytným na vhodném obecním pozemku proti náhradě, jejíž výši peněžitou — nedohodnou-li se o ní dělníci železniční vozy obývající s obcí — stanoví příslušný soud. Nutnost tohoto opatření odůvodňuje cit. rozhodnutí tím, že odepření obce poskytnouti pozemek pro umístění železničních vozů vyvolalo u tamní české menšiny velké rozhořčení a samovolné postavení železničních vozů vzhledem k napjatým národnostním poměrům v tamní obci mohlo by porušiti veřejný klid a pořádek.

Zmíněné rozhodnutí úřadu jest tedy opatřením policejním za účelem přechodného ubytování českých dělníků, mezi nimiž jsou i navrhovatelé František L. a jeho manželka.

Na to obec L. žalovala u okr. soudu v P. Františka L. a jeho manželku z titulu vlastnického práva k pozemku č. kat....., zapsanému v pozemkové knize obce L. ve vložce č...., na kterémžto pozemku byl umístěn vagon žalovanými obývaný a domáhala se toho, aby žalovaní byli uznáni povinnými pozemek obci do faktické držby vrátiti a železniční vůz s něho odstraniti. Okr. soud v P. rozsudkem z 2. dubna 1930 žalobě vyhověl.

Soud rozhodl tedy o žalobě vlastnické ve smyslu § 366 o. z. o.

Rozhodoval tedy v tomto případě jak úřad, tak i soud o záležitostech různé právní povahy, každý v mezích své příslušnosti a konfliktní senát nemohl proto shledati, že by úřad a soud byly si osobily příslušnost k rozhodování o téže záležitosti ve smyslu § 4 odst. 2 zák. č. 3/18 a že by tu byly podmínky pro vznik kladného kompetenčního konfliktu.

Z toho, že v konkrétním případě rozhodnutí úřadu a soudu ve svých důsledcích skutečně si již nyní odporují, takže skutečná úprava poměrů ve shodě s oběma rozhodnutími není myslitelná, nelze dovozovati, že nastal konflikt kompetenční ve smyslu cit. ustanovení zákona, když, jak řečeno bylo, úřad a soud v mezích své příslušnosti rozhodovaly o záležitostech právně odlišných. Ostatně není ani správní a ani soudní řízení posud meritorně skončeno a strana může u soudu právní důsledky opatření správního uplatňovati.

Z uvedených příčin byl návrh na řešení zdánlivého kompetenčního konfliktu zamítnut jako nepřípustný.